

Clara zat in de vensterbank van de bijkeuken te kijken naar de sneeuwvlokken. Ze leken te dansen op de muziek die uit de grote kamer klonk. Het was kerstavond en haar vader en moeder gaven een diner. Zo meteen zouden de gasten komen. Kon ze maar net als de sneeuwvlokjes over de daken en de bomen zweven, dan hoefde ze niet in haar stijfgestreken jurk tussen de grote mensen te zitten.

‘Clara, kom!’ Haar broer Frans stak zijn hoofd om de deur. ‘Kom, het feest gaat beginnen.’

De kerstboom was zo hoog dat de piek schuin tegen het plafond stond. De grote mensen knepen Clara in haar wangen. Dat was nou precies waar ze zo tegenop had gezien. Bij de kerstboom stond hun lievelingsoom. Clara en Frans renden naar hem toe. Hij was klokkenmaker en elk jaar bracht hij iets bijzonders mee. Dit jaar waren het drie grote poppen, die begonnen te dansen toen hun oom in zijn handen klapte. Alle gasten keken met open mond toe. Frans, die niet kon geloven dat de poppen vanzelf konden bewegen, inspecteerde hun rug om te zien of hij een knopje kon vinden. 'Heeft u ook iets voor Frans en mij meegebracht?' vroeg Clara zachtjes.

Voor Frans had oom een heel leger van tinnen soldaatjes met paarden, geweren en kanonnen. En voor Clara was er ook een soort soldaat, maar dan wel een lelijke, met een enorm hoofd en een mond die open- en dichtging als je z'n benen bewoog. Het was een notenkraker. 'Wat moet je daar nou mee?' riep haar broer, maar Clara kon alleen maar naar zijn lieve ogen kijken. Frans rukte de pop uit haar handen en probeerde er een noot mee te kraken. Er braken twee voortanden af, waardoor de notenkraker er nog lelijker uitzag dan eerst.